

Petoja ja kivisydämiä

ReissumiesSF

”Eli, mikä se on?”

Fae nousi lattialta ja nosti katseensa avioparia kohti. ”Ette siis ole löytänyt mitään jälkiä, ei edes hampaanjälkiä tai jätöksiä?”

Mies, päälle nelikymppinen pullea leipuri, pudisti päätään. ”Emme, eikä loukkuihinkaan jäänyt mitään, ne oli vaan paiskottu ympäri taloa.”

”Ja kuinka kauan olette asuneet tässä talossa? Miten hankitte sen?”

”Kolme kuukautta. Ostimme sen kun talon edellinen omistaja kuoli. Leipominen on metsästämistä varmempaa työtä, eikä yhtä vaarallista”, nainen vastasi.

Fae hipelöi suippoja korvanpäitään. ”Ymmärrän. No, minulla on teille hyviä uutisia. Tässä ei ole kyse mistään vaarallisesta tai edes minkäänlaisista tuholaisista. Sanoisin nimittäin että teillä on tonttuja.”

Hämmennys paistoi pariskunnan kasvoilta. ”Tonttuja?”

Fae nyökkäsi. ”Kyllä, ainakin yksi tai korkeintaan pariskunta. Niillä on varmaankin jonkinlainen asuintila talon alla tai jossain päin pihaa.”

Nainen yritti epätoivoisen näköisenä löytää oikeita sanoja: ”Eli... mitä aiot tehdä seuraavaksi?”

Vieno naurunpyrähdyks pääsi karkaamaan Faen huulien välistä ennen kuin hän tajusi vetää naamansa peruslukemille. Tavalliset, pelloilla raatavat kansalaiset eivät yleensä arvostaneet päin naamaa nauravia maahisia. ”Ai mitä muka? En yhtään mitään.”

Mies näytti pöyristyneeltä. ”Mitä, miksi et?!” hän huudahti kiihkeästi. Fae katsoi miestä suoraan silmiin niin itsevarmasti kuin vain kykeni tämän vyötärön tienoilta. ”Pilailletko? Ensinnäkin saanen muistuttaa, että tontuilla on Ilinosin lakien mukaan täysi oikeus asua täällä. Ne ovat asuneet tässä talossa kauemmin kuin te, todennäköisesti jo vuosikymmenten ajan. Toiseksi pääsitte vielä helpolla niiden loukkujen kanssa, koska voin vanhoa, ettei kukaan täysijärkinen halua suututtaa tonttua. Niistä eroon pääseminen olisi tuskin vaivan arvoista. Oletan, että haluatte pitää talonne mahdollisimman ehjänä, eikö vain?”

Kaksikko mulkoili turhautuneen näköisenä, muttei uskaltanut sanoa vastaan. Mies puuskahti lannistuneena ja penkille pöydän viereen. ”No mitä me sitten teemme?” hän kysyi. Fae hymyili miehelle rohkaisevasti ja taputti häntä polvelle. ”Ei mitään erikoista, käyttäydytte vain kuten aikuisten, toisiaan kunnioittavien naapurien kuuluu. Jos haluatte, suosittelisin jättämään lautasellisen ruokaa tai muita tykötarpeita tyrkylle viikoittain, ihan vain tonttujen mieliksi. Se voisi olla hyvä idea tulevaa ajatellen.”

"Mitä tarkoitat?" nainen kysyi. Fae kohautti olkiaan. "No, keskiverto tonttu on seitsemän kertaa aikuista miestä voimakkaampi. Sellainen käsipari olisi varmasti hyödyllinen peltotöitä ajatellen."

Pariskunta katsoi toisiaan häkeltyneen näköisenä, mutta helpotus nousi nopeasti heidän kasvoilleen. "Kiitos", mies sanoi ja kaivoi vyötäröllään roikkuvaa rahapussiaan. "Paljonko olemme velkaa?"

"Kaksikymmentä kuparia", Fae sanoi. Miehen silmäkarvat lensivät jonnekin otsan puolenvälin tienoille. "Mutta ethän sinä edes tehnyt mitään?!" nainen huudahti. Fae kohdisti tähän myrkyllisimmän ja pistävimmän katseensa. Hän oli varma, ettei kukaan uskaltaisi puhua hänelle tuolla tavalla, jos hänen päänsä olisi ollut samalla tasolla heidän kanssaan. "Ai en vai? Sen loukkujutun perusteella olitte menossa hyvällä vauhdilla myrkkijä ja ansoja kohti. Mitäköhän siitä olisi seurannut? Uskokaa pois, tontut ovat polttaneet taloja vähemmästäkin."

Mies laski kolikot vastahakoisesti viereensä pöydälle niin, että Faen piti seistä varpaillaan ylettääkseen niihin. "Kiitos", hän sanoi yrmeästi työntäessään kolikot rahapussiinsa. "Ja hyvää päivänjatkoa."

Aurinko paistoi kirkkaana Faen astuessa talosta ulos. Hän katseli kylän katuja hetken aikaa. Durikfell oli tavallista suurempi maatalouskylä joka kukoisti pääasiassa sen läpi kulkevan vilkkaan kauppareitin ansiosta. Kylä oli ainoa pala sivilisaatiota keskellä kesyttämätöntä korpea, joten Naroksin kaltaisista suurkaupungeista tulevat matkamiehet ja kauppiaat pysähtyivät usein kaupunkiin ja olivat valmiita maksamaan korkeitakin hintoja sen tarjoamista tavaroista ja palveluista.

Katuja pitkin käveli nytkin kaikenlaista kulkijaa: kauppiaita ja lehtiviittoihin pukeutuneita pyhiinvaeltajia, satureita ja metsästäjiä, ihmisiä, kääpiöitä ja haltijoita. Mutta ei menninkäisiä, ei yhtä ainuttakaan. Ei niin että Fae oli laisinkaan yllätynyt.

Hänen kansansa, menninkäiset, elivät hyvin eritetyntä elämää kuningaskunnan eteläisimmissä osissa. Sukulaistensa kääpiöiden tavoin hekin elivät maan alla, mutta pitivät enemmän pehmeään multaan kaivetuista kodeista kuin kivisistä saleista. Ainoa muu asia joka tuntui yhdistävän heitä ja heidän kaukaisia serkkujaan oli kuitenkin heidän lyhyytensä muihin lajeihin verrattuna. Mutta vaikka monet ihmiset ja jopa haltijat sekoittivatkin menninkäiset usein kääpiöihin, ero oli lähemmän tarkastelun jälkeen selvä. Fae saattoi olla vain keskimittaisen kääpiön pituinen, mutta hänen vartensa oli huomattavasti sirompi ja ihonsa tummempi, pitkistä suippokorvista puhumattakaan.

Perinteisestä ulkonäöstään huolimatta Fae oli kuitenkin hieman poikkeuksellinen maahinen. Heidän siteensä luontoon oli niin vahva, että useimmat vierastivat vahvasti sankkoihin metsiin piilotettujen kylien jättämistä edes lyhyeksi ajaksi. Fae oli kuitenkin jättänyt kylänsä jo ollessaan kuudentoista ikäinen, yli kaksikymmentä vuotta sitten, eikä ollut katunut sitä kertaakaan.

Huurre, Faen uskollinen, lumihutaleita muistuttavilla läikillä varustettu aarnisusi, haukahti huomattessaan emäntänsä astuneen ovesta ulos ja jolkotti iloisena rapsutettavaksi. Yhdessä he luovivat tiensä ihmisjoukon lävitse kohti toriaukiota ja matkalla Fae osti itselleen leivän eräästä aukion kojuista ja istahti kaivon viereen Tammensilmua odottamaan. Hän ehti syödä ehkä puolet leivästään kun keijupoika lensikin jo aukion poikki, kääntäen matkallaan jok'ikisen ohittamansa silmäparin.

"Löysitkö mitään?" Fae kysyi. Tam nyökytteli innokkaasti ilmassa kieppuessaan. "Kylän pohjoispuolella on iso pelto jonka omistajat olivat kuulleet jonkun pedon kulkevan talon ohitse viime yönä. Pellolla on kuulemma valtavia jälkiä joiden aiheuttajasta heillä ei ollut aavistustakaan."

Fae hipelöi korvaansa vapaalla kädellään. "Jos peto on jo vaeltanut kylän ohitse, tuosta tuskin irtoaa palkkiota. Mutta tarkastetaan se kuitenkin, isot pedot tarkoittavat myös isoja palkkioita."

Tam nyökytteli ja huomasi samalla juuressäkkiä kantavan vanhuksen, joka oli jähmettynyt suu ammolleen aivan hänen viereensä. "Mikä mättää äijä, etkö ole koskaan ennen keijua nähnyt?"

Fae yskäisi äänekkäästi. Tam mulkaisu häntä, mutta kääntyi silti vastahakoisena takaisin miehen puoleen. "Anteeksi, voinko olla jotenkin avuksi?" Tam kysyi äänellä, joka oli juuri tarpeeksi kohtelias ollakseen kuulostamatta sarkastiselta.

Mies käänsi hätäisesti katseensa pois ja jatkoi matkaansa mitään sanomatta. "Joo, niin ajattelinkin", Tam murahti. Fae ymmärsi nuorukaisen turhautumisen, muttei kyennyt moittimaan miestä. Maahiset saattoivat olla epätavallinen näky, mutta Tam oli ainoa keijukainen jonka Fae tiesi elävän Ketojen ulkopuolella. Keijut eivät olleet vain syrjäytyneitä, he välttelivät tarkoituksella kaikkea kanssakäymistä muiden lajien kanssa. Pelkkä ajatus lajeista, jotka kykenivät julistamaan sodan toisiaan vastaan, oli keijuille painajaismainen ajatus.

Tam oli kuitenkin poikkeus, suoranainen luonnonoikku keijujen joukossa. Fae oli löytänyt keijujen Kedon puolivahingossa ja Tam oli ollut ensimmäisten joukossa häntä vastassa. Nuorukaisella oli pakkomielle muihin lajeihin ja maailmalla kulkemiseen liittyen ja

tämä oli anonut Faea ottamaan hänet mukaan. Onneksi keijut suhtautuivat hivenen suopeammin menninkäisiin, joten Faen oli onnistunut neuvotella muun Kedon kanssa Tamin ottamisesta oppilaakseen.

Oppilaana Tam oli kuitenkin ollut varsin lupaava. Hän oli äärimmäisen utelias ja tiedonhaluinen, vikkelyydestä puhumattakaan. Toisaalta pojan asenne oli varsin koppava, mutta hän onnistui useimmiten pitämään kielensä kurissa. Mukava etu oli myös se, että keijut olivat eräitä maailman maagisimmista olennoista, joten Tam oli pienestä koostaan huolimatta ollut oiva apu aina vaikeuksien nostaessa päätään.

Pellon omistaja, hienoon kankaaseen ja kuparikoruihin pukeutunut haltijanainen, odotti heitä pellon reunalla. Pellon vieressä kohoava talo oli lähestulkoon majatalon kokoinen, vaikka olikin rakennettu vaatimattomasta mäntypuusta.

”Rouva?” Fae sanoi saapuessaan naisen luokse. ”Olen Fae Keväänkäpälä, samooja ja Tamin opettaja.”

Haltijan katse laskeutui epäilevästi Faen lyhyttä vartta pitkin kunnes hän näki hopeaisen, lehmuksen muotoisella kahvalla varustetun tikarin Faen vyöllä. Haltijan asenne muuttui silminnähtävästi ja Faen yllätykseksi tämä *niiasi* hänelle. ”Kiitos, että suostuitte auttamaan Samooja Keväänkäpälä. Olen Eviai Magnus, maanomistaja ja kauppias, ja nämä ovat minun maitani. Heräsimme viime yönä mieheni kanssa kauhistuttavaan ääneen, ikään kuin jättiläinen tai ikipeto olisi juossut talomme ohitse. Löysimme aamulla jäljet jotka... No, ehkä on parempi että näette ne itse.”

Fae nyökkäsi ja he seurasivat Eviaia portin lävitse ja pellon poikki. Tam lennähteli vaivattomasti haltijan vierellä ja Huurre talsi peltoa pitkin vaivattomasti, mutta Faella oli vaikeuksia pysyä pitkäsäärisen haltijan tahdissa, etenkin kuoppaisen peltomaan lävitse. Siitäkin huolimatta hän pysyi sinnikkäästi kolmikon kannoilla.

”Tässä”, Eviai sanoi heidän saavuttuaan pellon toiselle puolelle. ”Mitä sanotte?”

Faen onnistui vain vaivoin piilottamaan hämmästystään. Pellon poikki kulki pitkä rivi syviä, halkaisijaltaan hänen itsensä kokoisia, hämärästi ihmismäisiä jalanjälkiä. Hän käveli jäljen reunaa pitkin, katseli sitä kaikilta suunnilta, yritti hahmottaa yksityiskohtia ja mittaili sitä mielessään. ”Kuulitte siis vain askelten äänet?”

”Kyllä, tai niin ainakin luulemme.”

Faen täytyi myöntää joutuneensa kiperän paikan eteen. ”Anteeksi, pieni hetki”, hän sanoi ja heilautti repun selästään. Sen toisessa taskussa oli raskas, nahkapäällysteinen ja lehmuksen kuvalla varustettu kirja, jonka hän avasi maassa makaavan reppunsa päälle.

”Anteeksi, mutta onko tuo...” Eviai kysyi.

”Kyllä”, Fae töksäytti väliin, ”Se on samoojien opas. Yritän löytää jälkeä täältä.”

”En ole koskaan ennen nähnyt yhtä omilla silmilläni, ei vaikka omistan satoja kirjoja.”

”No, kuinka monta samoojaa olette ennen tavanneet?”

Eviai pysyi hetken vaiti. ”Olisiko mitenkään mahdollista että voisin ostaa tuon kirjan?”

Fae pudisti tiukasti päätään sivuja paiskoessaan. Ihmissusi, minotauri, jättiläinen, hiisi, mikään jäljistä ei näyttänyt oikealta. ”Ei, ikävä kyllä samoojat eivät saa luovuttaa kirjojaan muille. Jos haluatte kappaleen, joudutte ostamaan sen Arakhamin akatemiasta.”

Eviai huokaisi. ”Toiselta puolelta maata? No, ehkä joku päivä.”

Fae pauskasi kirjan kiinni. Vesiperä. Ensimmäistä kertaa koskaan kirja oli jättänyt hänet pulaan. Sitä oli vaikea uskoa.

”Noh, huonot uutiset ovat se, että en tiedä mikä tässä on kulkenut. Hyvät uutiset ovat ne, että se on kulkenut tästä yksin ja jäljistä päätellen jatkanut matkaansa.”

”Mutta voiko niitä olla lisää?” Eviai kysyi pelokkaan kuuloisena. Fae pudisti kuitenkin päätään. ”Tämä on ollut kaksijalkainen otus ja jälkien koosta päätellen ainakin kolme metriä pitkä. Sen kokoiset lihansyöjät eivät kulje laumassa, ne eivät ikinä löytäisi tarpeeksi ruokaa. Voitte olla huoletta.”

Eviai nyökytteli vastaan innokkaasti ja hänen huulilleen nousi leppeä hymy. ”Ymmärrän, paljonko olen velkaa?”

Fae tuijotti yhä mystisiä jälkiä ja hädin tuskin kuuli haltijan sanoja. ”Mitä? Ai, öö, kolme kuparia.”

”Se kuulostaa vähältä”, Eviai vastasi.

”No, me hädin tuskin teimme mitään.”

Eviai kohautti elegantisti olkiaan. ”Hyvä on. Rahapussini on talossa, joten jos tulette käymään sisällä, niin voin maksaa teille heti.”

Faen silmät olivat yhä lukkiutuneina jalanjälkiin ja jopa Tam katsoi häntä hiukan huolestuneen oloisena. Menninkäinen tuntui olevan aivan omissa maailmoissaan, ikään kuin mystinen jälki olisi suorastaan vetänyt häntä puoleensa. ”Oikeastaan haluan tutkia tätä jälkeä vielä hieman tarkemmin”, hän sai lopulta sanottua. ”Mutta voitte mennä jo sisälle, me tulemme perässä, jähka olemme valmiita.”

”Mitä ihmettä oikein on vialla?” Tam kysyi haltijan kadotessa talon sisään. ”Et ole koskaan ennen ollut näin lukossa.”

”Sanopas Tam, minkä luulet jättäneet tällaiset jäljet?” Fae kysyi. Keiju jätti häkellyksissään muutaman siivenlyönnin välistä ja tippui sentin verran ilmassa alaspäin. ”Miten niin?”

”Siten niin että kysyin sinulta kysymyksen. Jos todella haluat päästä sisään akatemiaan ennen talvea, niin sinun olisi parasta alkaa käyttämään omaa päätäsi. Eli, mikä tästä on kulkenut?”

Tam laskeutui maan tasalle, varoen kuitenkin koskemasta märkää pellon pintaa, ja kierteli jäljen ympärillä harvinaisen hiljaisena. ”Jokin iso?” hän vastasi lopulta, ”Jokin kaksijalkainen, ehkä pieni jättiläinen? Jokin ihmismäinen se on ainakin ollut, ei mikään lisko tai peto jätä tällaisia jälkiä.”

Fae nyökkäsi. ”Kirjassa ei kuitenkaan ollut minkäänlaista kuvaa tällaisista jäljistä. Viitsisitkö lentää kauemmas ja katsoa josko jälkien luota löytyy mitään muita merkkejä?”

Hän oli hädin tuskin ehtinyt sanoa sanansa loppuun kun Tam oli jo kiittänyt pellon ylitse sen takaisten kukkuloiden luo. Fae odotti hetken aikaa ennen kuin näki kirkkaan valopallon ampaisevan takaisin kukkuloiden luota poikkeuksellisen nopeasti. ”Et usko tätä”, Tam sanoi hengästyneenä. ”Mutta siellä oli kivi jossa oli hampaanjäljet!”

Rattaat lähtivät raksuttamaan Faen pään sisällä. Tamin sanat herättelivät eräitä kauan sitten unohtuneita muistoja hänen mielessään. Tämä hänen oli pakko nähdä itse.

Tam ei ollut pilailnut, kukkuloiden luota todella löytyi puoliksi pureskeltu kivi, hampaanjäljistä ei voinut erehtyä. Varsinainen shokki oli kuitenkin se, että kiven puolikaskin oli hevosen kokoinen. ”Mikä ihme tämän on voinut tehdä?” Tam kysyi lentäessä kehää kiven ympärillä. Huurrekin nuuhki puolikasta kiveä epäilevän oloisena. Fae epäröi hieman lausua epäilystään ääneen, niin oudolta se kuulosti. ”Luulen että tästä on kulkenut peikko.”

Se sai Tamin keskittymisen herpaantumaan ja hänen lentonsa aivan sekaisin. Poika syöksähti maata kohti ja sai vain juuri ja juuri pidettyä tasapainonsa hallinnassa laskeutuessaan kompuroiden maan pinnalle. ”Oletko nyt tosissasi? Kukaan ei ole nähnyt peikkoja yli kolmeen sataan vuoteen!”

Se oli totta, samoojat uskoivat peikkojen kuolleen sukupuuttoon jo kauan aikaa sitten, joten he eivät vaivautuisi kirjoittamaan niistä kirjaankaan. Fae muisti kuitenkin erään luennon eräältä yliopistovierailultaan, jossa vanha kääpiö oli puhunut muinaisista peikoista ja niiden herättämästä kauhusta.

”Se on pelkkä arvaus”, Fae sanoi, ”Mutta tällä hetkellä se on parasta mitä voin sanoa.”

"Eli mitä me teemme seuraavaksi?" Tam kysyi. Fae puuskahti ja katsahti vielä puolikasta kivenlohkarettä. "Huurteen pitäisi pystyä saamaan vainu näistä jäljistä. Jos tämä on peikko, niin se on vaarallinen. Jotkut väittävät niiden syöneen mitä vain eteensä saivat. Niitä käytettiin sodissakin. Samoojina meidän velvollisuutemme on selvittää tämä asia.

Tam ei näyttänyt laisinkaan tyytyväiseltä. Keijuilla oli pitkä muisti, ja jostain syystä juuri heidän historiansa oli täynnä kauhukertomuksia peikkojen tekemistä julmuuksista. "Älä jaksa mököttää", Fae moitti. "Vai luulitko samoojan työn olevan aina mukavaa?"

He pistäytyivät nopeasti Eviainin talossa lunastamassa maksunsa. Nainen antoi heille lisäksi mukaan kaksi limppua tuoretta leipää ja pullollisen kotiviiniä. "Turvallista matkaa samoojat", Eviain sanoi, "Kulkekaa kevään valossa ja kaarnan tyttäreiden suojassa."

Fae ei tiennyt miten vastata haltijan siunaukseen, joten niiasi kömpelösti, kiitti, ja toivotti tälle hyvää satoa.

Matkaaminen oli hidasta, sillä Fae oli liian pieni ratsastamaan hevosella, ja niinpä heidän piti matkata jalan. Hän olisi kenties voinut ratsastaa ponilla, mutta niitä ei varsinaisesti koulutettu ratsuiksi ja metsien ja soiden läpi ratsastaminen olisi liian vaarallista niille. Niinpä he kävelivät. Tai oikeastaan Fae ja Huurre kävelivät ja Tam lensi. Fae ei kuitenkaan valittanut. Hän oli kävellyt pitkin maita ja mantuja vuosikymmeniä, kuten kunnan samoojan kuuluukin. Hän oli ylittänyt vuoria, tundraa ja jokia ja marssinut päiväkausiakin ilman unta. Toisin sanoen päiväkausien vaeltaminen nurmikenttien lävitse ei haitannut häntä, kunhan hän vain saisi kunnan aterian ja pitkän yöunen päivän päätteeksi.

Tam oli sen sijaan eri asia. Keiju ei ollut kulkenut hänen mukanaan kuin vasta vuoden verran, eikä ollut vielä aivan tottunut samoojan elämään. Ilta-auringon laskiessa Tam olikin jo liian uupunut lentämään ja makasi sen sijaan Huurteen selässä, pehmeän turkin suojissa.

Satunnaisten koivujen ja mäntyjen muuttuessa edessään yhä vain tiheämmäksi metsiköksi Fae päätti että heidän olisi aika leirytyä. "Pysähdytään tähän", hän sanoi Tamille ja Huurteelle. "Meidän ei kannata harhailla tuntemattomaan metsään pimeään aikaan. Jatketaan matkaa aamulla."

Fae irrotti kasaan rullatun laavun repustaan ja heitti kasan kuivia sytykkeitä Tamille. Pienen keijun ei olisi luullut kykenevän rakentamaan tulta itseään isommista klapeista, mutta kuten Tam hyvin tiesi, se mikä keijuilta puuttui koosta he korvasivat magialla. Fae

katseli tukikeppiä vuollessaan kuinka maa väistyi itsekseen Tamin alta, muodostaen siistin kuopan nuotiota varten ja sytykkeet leijailivat ilman läpi kuopan pohjalle. Välillä joku klapeista halkesi itsekseen kahtia ennen nuotioon asettumistaan. Myös huurre seurasi ilman halki leijuvia keppejä yhtä kiinnostuneena kuin aina ennenkin.

Jahka laavu oli pystyssä ja nuotio tulella, Fae istahti sen ääreen ja riisui helpottuneena hikiset saappaansa ja sukkansa ja asetti ne kuivumaan nuotion ääreen. Hän heilutteli hetken pitkiä, notkeita varpaitaan. Menninkäisillä oli suhteessa isommat jalat kuin muilla lajeilla, jopa heidän varpaansa näyttivät muista suhteettoman pitkiltä. Fae oli kuitenkin huomannut niistä olevan poikkeuksellisesti apua petollisen kuoppaisissa ja epätasaisissa metsissä kuljeskellessaan.

Hän kaivoi repustaan porkkanaa ja leipää Tamille ja kuivalihaa sekä leipää itselleen. Keijut eivät syöneet lihaa ja jopa Tam noudatti sitä perinnettä tiukasti. Maahiset sen sijaan olivat kaikkiruokaisia, vaikkakin pitivätkin lihaa enemmänkin harvinaisena juhla-ateriana ja söivät sen sijaan enimmäkseen munia ja maitovalmisteita, kuten juustoja ja happamia jogurtteja.

”No niin”, Fae sanoi lihaansa jyyssäessään, ”Kerrataan taas hieman. Mitä osaat sanoa nymfeistä?”

Tam murahti. ”Taasko? Pitääkö meidän jauhaa tätä joka ilta?”

Fae heitti keijuun raudanlujan katseen. ”Kyllä, jokainen ilta, jos haluat päästä akatemiaan. Kuka tahansa voi tarkistaa asioita kirjasta, mutta samoojan tulee osata vastaan tulevat olennot ulkoa.”

Teknisesti ottaen akatemiasta valmistuminen ei ollut vaatimus samoojan ammatille. Moni heistä oli itseoppinut, tai hankkinut tietonsa vanhemman mestarin opissa. Fae oli kuitenkin itse valmistunut akatemiasta kunnia-arvosanoin ja oli päättänyt että Tam tekisi samoin. Sisään päästäkseen pojalla tulisi kuitenkin olla jo valmista tietoa omasta takaa, mikäli mieli saada samoojien hopeisen veitsen omakseen.

Tam huokaisi. ”Nymfit, korruptoituneita metsänhenkiä jotka hyökkäävät ihmisten kimppuun ja vetävät ne luokseen järvenpohjaan tai puunrungon vangiksi. Ne ovat yleensä metsän tai järven läheisyydessä tapahtuneen verenvuodatuksen tai hävityksen turmelemia.”

”Ja mitä teet jos tapaat nymfin?”

”Suljen silmäni ja korvani, käännyn ympäri ja juoksen pois päin. Jos en pysty, yritän murtaa lumouksen viiltämällä itseäni.”

Fae nyökkäsi ja heitti uuden klapin hiipuvaan nuotioon. Tam tuijotti liekkeihin polvet leukaansa vasten. ”En vieläkään ymmärrä miksi haluat minun menevän akatemiaan. Enkö voisi vain opetella samoojaksi sinun alaisuudessasi?”

Tämä ei ollut ensimmäinen kerta jolloin Tam esitti vastahakoista. Pojalla oli intoa ja sisukkuutta, mutta Faea huoletti tämän koppava asenne. Tamilla oli vaikeuksia nähdä omia olettamuksiaan pidemmälle ja se voisi kostautua hänelle varsin kivuliaasti.

”Kerropas, minkä oikein luulet olevan samoojan työssä tärkeintä?” Fae kysyi Huurteen korvaa rapsuttaen. Tam oli hetken hiljaa ja täysin paikoillaan, ihme kyllä. ”No, olennoista huolehtiminen. Tiedäthän, maajussien neuvominen, hiisien vangitseminen ja lohikäärmeiden surmaaminen.”

Fae pudisti raivokkaasti päätään, pettyneenä ja turhautuneena. ”Ei, ei, ei. Samoojien tärkein tehtävä on tiedon kerääminen. Se on ensimmäinen prioriteetti, aina.”

Pettymys paistoi Tamin kasvoilta kirkkaana kuin keskikesän aurinko. ”Ei kuullosta kovinkaan jännittävältä.”

Fae hieroi turhautuneena nenänvarttaan. Hän oli yrittänyt selittää tämän aiemmin, hän oli varma siitä, mutta joskus tuntui siltä että Tam eli mieluummin omien kuvitelmiensa keskellä. ”Kuule, samoojana pääset takuulla käsiksi kaiken maailman otuksiin ja saat jännitystä enemmän kuin osait odottaakaan, sillä tavoin me ansaitsemme elantomme. Mutta jokaisen samoojan ytimessä tulee aina olla valmius kerätä tietoa, kronikoida näkemäänsä ja opettaa kansaa. Me olemme nuori ammattikunta, vain muutaman vuosikymmenen vanha, pelkkiä lapsukaisia maageihin tai alkemisteihin verrattuna. Me emme tiedä vielä käytännössä mitään tätä maailmaa asuttavista olennoista. Mutta siitä, mitä me tänään tiedämme, saamme kiittää aikaisempia samoojia. Ilman heidän apuaan, heidän keräämäänsä tietoa me emme olisi mitään. Ja on meidän velvollisuutemme jatkaa sitä perinnettä ja kerätä tietoa jälkipolvien käyttöön.”

Tamin pää nuokkui jo kättä vasten. Kiukku kiehahti Faen sisuksissa ja hän oli vähällä purra huulensa rikki. Sen sijaan hän puhalsi kovaa keijukaista kohti ja kaatoi tämän selälleen maahan. ”Ai, sori”, Tam sanoi häpeillen. ”Tämä ei ole vitsi Tam”, Fae vastasi painokkaasti. ”Jos todella haluat samoojaksi, jos todella haluat oppia maailmasta ja viettää elämäsi sitä kiertäen, akatemia on paras mahdollisuutesi. Mutta jos et ole tosissasi voit painua takaisin kedollesi ja lakata haaskaamasta aikaani.”

Keijupoika istui hetken hiljaa tuleen tuijottaen. ”Kyllä haluan”, Tam sanoi lopulta. ”Haluan, haluan, haluan, mutta se on niin vaikeaa. Kaikki ne sanat, niitä on liikaa ja ne

katoavat helposti. Mutta minä yritän, yritän niin kovasti vaikka mieleni pomppii jatkuvasti sinne tänne. Haluan tätä Fae, ihan oikeasti. En vain ole varma onko minusta siihen.”

He jatkoivat matkaansa aamun koitteessa, Huurre letkan johdossa nenä maantasossa nuuhkien. Matkanteko oli rauhallista, metsä näytti harvakseltaan kuljeksitulta, eikä maantierosvojen vaara voinut olla kovinkaan suuri. Niinpä Fae päätti hyödyntää tilaisuuden Tamin kouluttamiseen ja jatkoi eilisiltaista kyselyään entistä painokkaammin. Aluksi Tam yritti väistää kysymykset, mutta innostui lopulta vastaillemaan Faelle suorastaan itsevarmasti. Pojan vastaukset eivät olleet täydellisiä, mutta hän selvästi tiesi enemmän kuin uskoi itsekään. Fae ei aikonut antaa tälle mahdollisuutta luovuttaa.

Yhtäkkiä Huurre pysähtyi ja paljasti hampaansa. "Mitä nyt?" Tam kysyi suden murinan ylitse. Jostain kaikui siivenlyöntien ääni. Fae astu Huurteen viereen ja veti sen hellästi mukanaan mättääseen. "Tam, matalaksi!" Hän kuiskasi ilmassa hohkavalle keijulle. Tam syöksyi mättääseen Faen ja Huurteen viereen. Kuului toinen siipienlyönti. Jokin kiljaisi.

"Mikä se on?" Tam kysyi kuiskaten. Fae ei vastannut mitään, vaan haravoi katseellaan taivasta. Puut olivat kuitenkin liian tiheitä eikä hän nähnyt selvästi edes taivaalla leijuvia pilviä, saati sitten siellä lentäviä olentoja.

"*FUUSH!*" kuului siivenlyöntien ääni ja jotain suurta ja ruskeaa sukelsi puunoksien lävitse. Maa tömähti olennon iskeytyessä siihen, mutta Fae piti kätensä visusti Huurteen pään päällä pitääkseen sen aisoissa. Raukka oli varmasti peloissaan. Fae katsahti Tamiin ja näki tämän silmissä tutun, lähestulkoon mielipuolisen hohteen. Hän ei ollut aivan varma oliko pojalla tervettä itsesuojeluvaistoa laisinkaan. Kenen tahansa pitäisi olla ainakin vähän peloissaan maatessaan neljän metrin päässä täysikokoisesta aarnikotkasta.

Heidän edessään seisova aarnikotka oli eteläistä rotua: tummanruskea ja kooltaan kahden hevosen kokoinen. Sen leijonantalja oli tuuhea ja pitkä, merkki pitkästä iästä ja runsaasta ravinnosta. Taljasta päätellen tämä yksilö oli myös uros, sillä naaraiden talja olivat huomattavasti lyhyempiä. Sen jalkojen kynnet olivat terävät ja kaivautuivat maahan joka askeleella olennon käyskennellessä heistä poispäin.

Fae katseli aarnikotkaa tiukasti sen loitontuessa heistä. Hän ei ollut koskaan nähnyt sellaista näin läheltä luonnossa. Ja tämä yksilö oli oikea kaunokainen. Faen teki mieli seurata sitä, selvittää oliko sillä naaras ja poikasia lähellä, mutta hän malttoi mielensä. Aarnikotkat olivat häijyjä pesimäaikaan, eikä Fae halunnut lähteä jahtaamaan sitä uppo-oudon metsikön lävitse.

Aarnikotkan kadotessa puiden katveeseen Huurre rauhoittui ja alkoi lipoa huuliaan. Fae kääntyi Tamin puoleen ja näki keijun puristavan sammaleenvarsista rystyset valkoisina. "Tam?"

Keiju käänsi päänsä Faea päin suu virneessä. "Tuo oli niin mahtavaa!"

Fae hymyili ja nousi ylös, aarnikotkan pitäisi olla jo tarpeeksi kaukana. "Haluisitko joskus päästä silittämään tuollaista?"

Tamin siivet värisivät innostuksesta. "Mitä? Miten?!"

"Jahka vain pääset akatemiaan", Fae sanoi ja antoi Huurteelle merkin jatkaa jäljittämistä. "No niin, kerropas kuinka pitkälle aarnikotkat voivat lentää?"

Heidän loppupäivänsä jatkui huomattavasti rauhallisimmissa merkeissä, ilman muiden suurpetojen väliintuloa. Iltaa kohden he näkivät joukon basiliskeja kellottelevan auringon paisteessa lämpimällä kivellä vasten, mutta muuten metsän eläimet pysyivät kaukana heidän luotaan.

"... ja suolaisen meren merenneidot: seireenit, aquariukset, calypsot ja... öö...", Tam luetteli auringon jo laskeutuessa puunlatvojen taakse. Huurre oli jo kertaalleen kadottanut vainun, mutta Fae oli onneksi löytänyt maahan tallotun pajuntaimen jonka luota susi pääsi taas peikon jäljille.

"Hei Fae", Tam huudahti, "Yksi juttu mietityttää minua."

"Mikä se on?" Fae kysyi loikkiessaan puunrunkojen ylitse.

"Mistä me tiedetään edes, että me edes saadaan se peikko kiinni? Sehän on hirvittävän kokoinen ja sinä olet... tuollainen."

Faen heittämä katse olisi voinut hapattaa piimän, joskin sen vaikutus Tamiin oli hivenen vähemmän dramaattinen. "Peikoista tiedetään varmasti yksi asia", Fae sanoi, "Ja se on se, etteivät ne kestä auringonvaloa. Auringonvaloon joutunut peikko muuttuu kiveksi, se on ainoa luotettava tieto joka niistä on kerrottu läpi historian."

"Ahaa", Tam tokaisi, yhä hivenen varovaisesti.

"Tähän aikaan kesästä päivässä on seitsemäntoista tuntia auringonvaloa. Olet varmaan jo huomannut, että olemme hyödyntäneet siitä kaiken minkä vain voimme. Peikkoystävämme saattaa talsia pidemmin askelin, mutta huomattavasti raskaammin ja vain öisin."

He leiriytyivät jälleen kerran heti kun oli liian pimeää kivien ja kantojen ylitse kompastelemiseen. Fae otti ensimmäisen vahtivuoron. Hänen seistessä yksin pimeässä

tähdet syttyivät hiljaa taivaalle yksi kerrallaan, pienen pieniä valopilkkuja keskellä ääretöntä pimeyttä. Mitä ne edes olivat? Fae oli kulkenut maailman poikki yli kahdenkymmenen vuoden ajan, mutta hän tiesi yhä niin vähän.

Hänellä oli kuitenkin vielä aikaa. Menninkäiset elivät reilusti yli satavuotiaiksi ja kuolivat vielä saappaat jalassa. Siltikin, tällä hetkellä, äärettömän tähtitaivaan alla, menninkäisen pitkä elämä tuntui armottoman lyhyeltä. Se ei millään riittäisi kaikkeen.

Fae katsoi Huurteen turkin katveessa nukkuvaa Tamia. Keijuilla oli aina niin kiire. Ne paneutuivat kaikkeen käsillä olevaan suorastaan palavalla innolla. Fae tiesi että Tamista olisi oivaksi samoojaksi jos tämä vain kykenisi ohjaamaan seikkailunhalunsa tiedon pänttäämiseen. Mutta ehkä se olikin juuri ongelmana? Ehkä poika rakasti unelmiaan seikkailusta enemmän kuin samoojan arkista tosielämää.

Hän herätti Tamin vahtivuorolleen sen kummempia sanomatta.

Seuraava aamu alkoi kostean sumuisena ja ylti keskipäivää kohden tihkusateeksi. Tam ei voinut lentää sateessa, vaan joutui tyytymään Huurteen päällä ratsastamiseen. Fae itse puolestaan liukasteli märkien kivien yli kävellessään, mutta painoi silti sinnikkäästi eteenpäin vaikka tunsikin kosteuden etenevän vaatteidensa lävitse.

Ne eivät kuitenkaan olleet ainoita ongelmia joita sade mukanaan toi. Päivän kääntyessä iltapäivän puoleen he saapuivat mutaiselle metsäpolulle jossa se menetti peikon vainun. Susirukka katseli eksyneen näköisenä ympärilleen ennen kuin kääntyi vinkaisten emäntänsä puoleen.

Fae katseli ympärilleen, etsien merkkejä peikosta. Hän ei kuitenkaan löytänyt runkojen ja sienten seosta merkkiäkään, eikä sadekaan varsinaisesti auttanut asiaa.

”Näkykö mitään?” Tam kysyi, mutta Fae vain murahti tälle. Huurre katseli emäntänsä häpeävän näköisenä.

Menninkäissämooja ei kuitenkaan suostunut uskomaan että peikon kokoinen olento ei olisi jättänyt jälkeensä minkäänlaisia jälkiä. Hän pakotti itsensä rauhoittumaan, pärskäytti kasvojaan pitkin valuvan veden huuliltaan, veti syvään henkeä ja keskittyi. Hän haravoi maata silmillään sentti sentiltä, *tietäen* että siellä oli pakko olla jotain.

”Mitä nyt?” Tam kysyi Faen tuijottaessa mudassa lilluvaa lätäkköä. Nainen ei vastannut, vaan syöksähti varoittamatta polvilleen lätäkön reunalle, kiroten samalla itseään huultensa välistä.

”Tämä on tuore!” Fae sihahti.

”Mitä oikein tarkoitat?” Tam kysyi häkeltyneenä.

”Katso nyt sitä! Kuoppa ei ole edes puolillaan täynnä!”

Fae kaivoi puisen kulhon repustaan ja alkoi kauhoa vettä lätäköstä. Veden pinta laski vähä vähältä, kunnes lopulta Tamkin näki saman minkä Faekin oli huomannut. ”Perhana”, keijupoika huokaisi.

Veden alta paljastui samanlainen jalanjälki, jonka he olivat nähneet Eviainin maatilalla. Peikon jalanjälki.

”Se ei ole voinut kulkea tästä kovinkaan kauaa sitten”, Fae totesi. ”Sade alkoi vasta pari tuntia ennen auringonnousua ja kesti jonkin aikaa ennen kuin maa ehti velliintyä. Se ei ole voinut ehtiä kauas.”

Tam katsoi ympärilleen, ”Onko se jossain lähellä?”

Fae nyökkäsi. ”Mahdollisesti, mutta meidän on turha yrittää etsiä sitä. Päivänvalossa se näyttää aivan tavalliselta kivenlohkareelta, ja niitä on näin vanhoissa metsissä runsaasti. On parempi odottaa kunnes se lähtee yön laskeuduttua liikkeelle.”

Hän nousi ylös ja pudisti pahimmat kurat housujensa lahkeilta. ”Laitetaan laavu pystyyn. Tam, koeta etsiä mahdollisimman vehreitä oksia sateensuojaksi. Hyödynnetään tämä tilaisuus, kuivataan varusteemme ja levätään. Ensi yönä meidän täytyy saada se peto kiinni.”

He viettivät loppupäivän sateensuojassa, kuivatellen itseään nuotion äärellä. Fae istui lähes koko ajan liikahtamatta, huopaansa kietoutuneena, nuotion liekkejä tuijottaen. Tam tiesi olla häiritsemättä mestariaan tämän valmistautuessa jahdin viime hetkiin, joten hän etsi samoojan käsikirjan tämän repusta ja luki sitä hiljaa itsekseen Huurteen turkin suojasta kunnes päivä alkoi kääntyä iltaan ja Fae hätkähti hereille samoojan transsistaan.

Aurinko oli juuri laskemassa ja sen viimeiset, kultaiset säteet tanssahtelivat vielä metsikön lävitse. ”Lähdetään”, Fae sanoi äänellä joka oli tavallista jyrkempi ja varmempi. Tam oli nähnyt Faen tekevän tämän kerran aikaisemmin heidän jahdatessa Naroksin kaduilla riehunutta ihmistä. Menninkäiset olivat monia asioita, mutta satureita he eivät todellakaan olleet. Niinpä Fae käytti useiden muidenkin samoojien suosimaa transsia valmistukseensa ottamaan vastaan metsästäjän roolin.

”Lähdemme matkaan heti auringon laskettua kohti jäljen osoittamaa suuntaa”, Fae sanoi työntäessään huopaansa reppuunsa. Tam nyökkäsi hermostuneen näköisenä. Oli vaikea sanoa oliko sen syynä yhteenotto peikon kanssa vai Faen poikkeuksellisen kova äänensävy johon Tam vain ei ollut totunut. ”Mitä haluat minun tekevän?” Tam kysyi hivenen värisevällä äänellä.

”Pysy lähellä, pysy hiljaa ja pysy piilossa”, Fae murahti. ”Jos jotain kuitenkin menee pieleen, älä pelkää antaa sille peikolle kaikkea mitä sinusta lähtee!”

He lähtivät liikkeelle viimeisien auringonsäteiden sammuttua. Fae kulki metsikön poikki poikkeuksellisen hiljaa, vierellään Huurre joka seurasi emäntäänsä askel askeleelta. Tam joutui jälleen kerran istumaan Huurteen kyydissä, sillä Fae ei halunnut hänen ”pöristelevän ympäriinsä”.

Fae hiiviskeli kumarassa juurakkojen ylitse kissamaisen varovasti, pää jatkuvasti ylhäällä ja korvat tarkkana pienintäkin rasahdusta varten. Menninkäisten korvat eivät olleet suuria vain näön vuoksi. Hän näki pimeässä paremmin kuin ihmiset tai haltijat, mutta hän luotti silti enemmän kuuloaistiinsa.

Pimeästä kaikuva rasahdus sai Faen kääntämään suuntaansa hivenen oikeaan. Tam ja Huurre kulkivat hänen jäljessään hipihiljaa. Pitkään aikaan ei kuulunut mitään, ei edes lintujen kiljuntaa tai lehtien rapinaa. Koko metsä oli poikkeuksellisen hiljainen, hiljaisempi kuin se oli ollut kertaakaan aikaisemmin.

Yhtäkkiä raskas tömähdyks rikkoili hiljaisuuden. Se oli niin vaimea, että sitä hädin tuskin kuuli, mutta Fae oli varma että oli kuullut sen. Hän heittäytyi nelinkontin maahan, painoi korvansa metsän multaa vasten ja kuunteli. Kuunteli tarkkaan.

Hän kuuli sen.

Fae kiskaisi korvansa maasta ja alkoi kontata eteenpäin. Pikkuhiljaa tömähdykset voimistuivat heidän kulkiessaan eteenpäin kunnes Tamkin kykeni kuulemaan ne. Ja sitten niistä tuli *kovia*.

Yhtäkkiä Huurre pysähtyi ja alkoi uikuttaa. Ärtynyt katse Faelta sai suden vaikenemaan, mutta se ei siltikään suostunut kävelemään eteenpäin. Fae huokaisi. ”Huurre, paikka”, hän kuiskasi ja viittasi Tamia hyppäämään selkäänsä. Tam ponkaisi ripeästi pystyyn ja hyppäsi Huurteen selästä Faen olkapäälle. He jatkoivat matkaansa kahdestaan.

Äänet voimistuivat entisestään ja Tam alkoi käydä silmin nähden huolestuneeksi, mutta Fae oli liian keskittynyt huomaamaan sitä.

Edestä kuului raskasta, raskasta jyminää, mutta siinä oli jotain muutakin, jotain joka häiritsi Faeta suunnattomasti.

Jokin liikkui puiden välissä. Fae hidasti hengitystään ja hiipi lähemmäs, varoen jok’ikistä kuivaa oksaa ja pudonnutta lehteä. Kesti hetken ennen kuin hän pääsi tarpeeksi lähelle nähdäkseen olennon kunnolla.

Heidän edessään seisoj valtava, neljä metriä korkea järkälemäinen otus. Ja järkälemäinen oli juuri oikea sana kuvaamaan sitä. Olento oli yhtä aikaa harteikas ja pyöreä, ja sen keho oli kauttaaltaan jonkinlaisen harmaan kiven peitossa. Silloin tällöin kiven halkeamien välistä pilkahti juuri tai oksa joka luikerteli kehon poikki toisen kivenlohkareen peittoon.

Peikko seisoj selkää heitä kohti käännettynä ja nojasi väsyneen näköisenä puunrunkoa vasten hengittäen samalla raskaasti. Se päästi vaimean äännähdyksen, josta Fae ei saanut selvää, ennen kuin se katsahti taivaalle ja jatkoi matkaansa hitain, vaivalloisin askelin.

Faen silmät olivat lasittuneina peikkoon ja osa transsin tuomasta itsevarmuudesta tuntui rapsisseen hänestä pois. Tamin katse poukkoili lasittuneen Faen ja pois päin kävelevän peikon välillä. ”Hei, mitä nyt?” hän kuiskasi suoraan Faen korvaan niin hiljaa kuin vain kykeni.

”Se on upea”, Fae sai henkäistyä. Sitten hänen katseensa kovettui taas ja hän nosti Tamin olkapäältä maahan. ”Pysy täällä äläkä tee mitään jollen erikseen sano!”

Mutta ennen kuin Tam ehti vastata, Fae oli jo astunut pusikon suojasta. Peikko ei kuitenkaan edes huomannut häntä ennen kuin Fae työnsi sormensa suuhunsa ja vihelsi.

Peikko käänsi katseensa Faea kohti. Sen kasvot olivat pyöreät ja muhkuraiset, ja sitä peitti samanlainen kivikerros kuin muutakin kehoa. Vain silmät ja sitä ympäröivä iho olivat paljaina, jopa perunanmuotoinen nenä oli kiven peitossa. Peikon silmät olivat pienet ja tummat ja sen suu puolestaan näytti epäluonnollisen suurelta. Se roikkui puoliksi auki ja kivisten huulien välistä pilkisti rivi valtavia, lohjenneita hampaita.

”Arkhookh? Badunnk?” Fae kysyi, mutta peikko ei näyttänyt ymmärtävän. Fae otti varoen askeleen sitä kohti, kädet visusti pänsä yläpuolella.

”Afreakh? Buishinkh?” Fae kysyi nyt vanhemmalla murteella. Peikko ei näyttänyt edelleenkään ymmärtävän, vaan vain katsoi Faea hermostuneen näköisenä. Fae puri huultaan. Menninkäiset puhuivat vanhaa kantakieltä, mutta edes hänen tuntemansa murteet eivät ulottuneet enää kovinkaan kauemmaksi.

Hän astui vielä lähemmäksi, vain muutaman metrin päähän peikosta.

”Asrtiunk-”, Fae ehti sanoa kun jotain napsahti peikon päässä. Se päästi vertahyytävän huudon ja syöksähti Fae kohti valtava, menninkäisen kokoinen nyrkki ojossa. Fae säpsähti, muttei säikähtänyt. Peikko liikkui hitaasti, kuten vanhan olennon kuuluikin. Hän puolestaan oli nopea, eikä peikon koosta olisi apua, jahka hän olisi karannut tiheämmän puuston sekaan. Faen piti vain odottaa oikeaa hetkeä, kuten aiemminkin.

Pienten siipien pörinä kuului jostain hänen takaataan. Faen sydän tuntui jättävän lyönnin väliin ja hän näki kauhukseen Tamin lentävän pusikosta, hohkaen kirikkaana keijujen taiasta.

”Ei!” Fae kiljaisi, mutta tiesi jo Tamin katseesta ettei voisi pysäyttää tätä.

Fae nosti hädissään, ilman sen kummempia ajatuksia, kätensä ilmaan ja antoi taikuuden virrata sen lävitse. Hän ehti juuri ja juuri piirtää riimun itsensä ja Tamin väliin ennen kuin sokaiseva valo iskeytyi keijupojasta peikkoa kohti.

Mutta myös Tamin taikuus oli vahvaa ja hän oli piirtänyt ilmaan vahvimman ja vanhimman riimunsa jonka tiesi:

”SUOJELE”

Valo iskeytyi riimua vasten ja pirstaloitui säteiksi jotka kaartuivat kehänä Faen ympäri. Peikko hänen takanaan karjaisi pelokkaana, mutta Fae ei kyennyt näkemään sitä. Hän oli liian keskittynyt Tamiin.

Valo katosi aivan yhtä nopeasti kuin oli ilmestynytkin ja sokaisevan hohteen paikalla leijuikin taas vain epäuskoisen näköinen keiju.

”Mitä...” Tam ehti henkäistä ennen kuin peikon tuskaisa huuto keskeytti hänet.

”Duurnaak! Duurnaak vakator!” peikko huusi oikeaa kättään pidellen. Siinä missä oli aiemmin ollut kivikerroksen peittämä käsi ja sormet olikin nyt vain yhtenäinen lohkar harmaata kiveä. Peikko puristi kiveksi muuttunutta kättään tiukemmin itseään varten ja *itki*.

”Ei sanaakaan, ei ennen kuin annan luvan!” Fae äyskäisi Tamille äänensävyllä joka ei antanut tilaa kyselyille. Sitten hän kääntyi takaisin tuskissaan huutavan peikon puoleen. *”Duurnak vakator”*, Fae ajatteli. *”Älä satuta.”*

”Bofurok kurdnt!” Fae sanoi peikolle lähestyessään tätä: *”Älä pelkää”*.

Peikko katsahti häneen sääliittävän näköisenä. *”Ragurth?”* se kysyi: *”Mitä?”*

”Ystävä”, Fae jatkoi vaatimattomalla kantakielen taidollaan ja osoitti itseensä. *”Auttaa.”*

Peikko katsoi kiveksi muuttunutta kättään ja sitten kaukaisuudessa leijuvaa Tamia. *”Sattuu”*, se sanoi myös kantakielellä.

"Vahinko", Fae pahoitteli päästessään aivan peikon eteen. Se pystyisi murskaamaan hänet jos vain haluaisi. Fae polvistui maahan ja kumartui peikon edessä kunnes hänen päänsä kosketti maata. "Anteeksi", Fae sanoi ääni häpeästä ja vihasta täristen. "Anteeksi, anteeksi, anteeksi."

Fae ei kyennyt näkemään tai kuulemaan mitään ennen kuin lopulta kuuli peikon syvän, kovaäänisen niiskauksen. "Nimi?" se kysyi.

"Fae", Fae vastasi ja nousi hitaasti ylös. Peikon silmät olivat kyynelistä kosteat, mutta niistä paistoi myös poikkeuksellista lämpöä. "Buurok", peikko sanoi ja hymyili vienosti haljenneiden hampaiden täyttämällään suullaan. Fae näki nyt että se vähäinenkin iho, joka peitti peikon pintaa, oli ahavoitunut ja arpinen.

Tam leijui varovasti, pää kumarassa, Faen viereen. Buurok säpsähti ja otti pelokkaan askeleen taaksepäin. "Tam", Fae sanoi ja osoitti keijupoikaa. "Tam, anteeksi."

Peikko katsoi keijua yhä pelokkaana, muttei sanonut mitään. Fae työnsi etusormet suuhunsa ja vihelsi kolmesti. Huurre jolkotteli melkeinpä välittömästi puskien takaa. Susi katsoi peikkoa pelokkaan näköisenä, ja paljasti jopa hampaansa, ennen kuin uskaltautui lopulta Faen kannustuksesta astua lähemmäs ja nuuhkaista Buurokia. Peikon ehjä käsi laskeutui varovasti Huurteen selälle ja silitti sitä hitain, hienovaraisin vedoin. Suden häntä heilui tyytyväisenä puolelta toiselle.

"Minne?" Fae kysyi Buurokilta. Peikko nosti kätensä suden selästä ja osoitti taaksensa. "Lähellä, aukio."

"Miksi?" Fae kysyi.

"Kuolema", peikko vastasi surumielisenä. Fae hätkähti. "Kuka?" hän kysyi. Buurok nosti nyrkkinsä rintaansa vasten. "Minä."

Vasta nyt Fae alkoi miettiä kuinka vanha peikon täytyikään olla, satoja vuosia ainakin. "Miksi?"

Buurok nosti katseensa tähtien täyttämälle taivaalle. "Suuri tuli taivaalla: Minä yö liha ja päivä kivi. Mutta yksi ilta paljon liha ja vähän kivi. Toinen aamu, paljon liha ja paljon kivi. Tämä aamu vähän liha ja paljon kivi. Huomisaamu kaikki kivi."

Fae kuunteli Buurokin puhetta sanattomana. Hän ei koskaan edes kuvitellut... Kukaan heistä ei koskaan tiennyt tästä.

"Miten?" Fae sai lopulta kysytyä. Buurok kohautti olkiaan. "Pitkä aika. Pieni mies. Taika."

Faen käsi vapisi hänen osoittaessa sormellaan Buurokia. "Ikä?"

Peikon piti miettiä hetken aikaa. "Neljäsatua kesä."

"Vanhempi kuin Iliosin kuningaskunta!" Fae tajusi ennen kuin huomasi nostaneensa kätensä järkytyksestä suunsa eteen.

Buurok vilkaisi jälleen taivasta, se oli yhä pimeänä. "Aukio", hän totesi ja kääntyi pois päin Faesta. "Fae, Tam, kävellä?"

Aukion läheisyydestä huolimatta heiltä kesti lähestulkoon aamuun asti kävellä sinne. Buurokin askeleet olivat valtavia, mutta hän käveli hitaasti ja haparoiden kuin vanha mies. Fae käytti ajan hyväkseen kysyäkseen Buurokilta kaiken mahdollisen peikoista. Buurok ei osannut vastata niin hyvin kuin hän olisi toivonut, mutta teki parhaansa selittääkseen kaiken niin että Fae ymmärsi.

"Aukio", Buurok sanoi heidän astuessaan metsän laidalle. Fae päästi ihastuneen kiljaisun ja jopa Tam haukkaisi henkeään nähdessään heidän edessään levittäytyvän näyn.

He seisoivat valtavan, ympyränmuotoisen aukion reunalla joka oli ripoteltu kauttaaltaan täyteen isoja kiviä, valtavia, harmaita lohkaraita joita täytyi olla ainakin satoja. Mitä ne oikein tekivät täällä?

Fae vilkaisi taivaalle. Aurinko ei ollut vielä noussut, mutta tähdet olivat jo kadonneet ja taivaankansi oli muuttunut sysimustasta hiilenharmaaksi.

Buurok istahti kahden silmin nähden merkityksettömän lohkaraitien väliin ja hymyili. "Pian Buurok kivi. Buurok nukkuu. Buurok kuollut."

Huurre hieroi selkäänsä peikon jalkoja vasten. Peikon hymy leveni entisestään ja tämä laski kätensä suden päälle. Jokin painoi kivuliaasti Faen kurkussa.

"Buurok. Sinä. Lisää. Missä?" Fae kysyi. Vanha peikko nosti katseensa Huurteesta ja katsoi edessään seisovaa menninkäistä ja keijua hivenen epäröiden. "Miksi?" Buurok kysyi, selvästi epäröiden.

"Tieto. Ystävää. Apu: Buurok liha, ei kivi."

Peikkovanhus kumartui Faeta kohti kunnes heidän nenänsä lähestulkoon koskivat toisiaan. Peikon pää oli Faen itsensä kokoinen. Hetken ajan hän näki Buurokin silmistä välähdyksen niistä sadoista kesistä jotka tämä oli elämänsä aikana nähnyt. Ne olivat surulliset silmät.

"Suuri vuori, pohjoisrinne. Vanha metsä, ikivanha, täynnä pimeää. Peikot piilossa pikkumiehiltä. Mutta ei pikkunaisilta?" Buurok sanoi hymyillen.

Auringon ensimmäinen säde pilkisti taivaanrannan takaa ja Fae tajusi ettei tuntenut Buurokin hengitystä. Peikko nyökkäsi rohkaisevasti, suoristi itsensä ja sulki silmänsä.

Fae, Huurre ja Tam katsoivat hiljaa kuinka auringon valo lankesi Buurokin ylle, muuttaen tämän kivisen ihon yhtenäiseksi lohkokareeksi. Ennen kuin he tajusivatkaan, oli peikkovanhuksen tilalla harmaa kivilohkare, täysin samanlainen muiden aukiolla makaavien kanssa.

”Fae”, Tam uskalsi lopulta sanoa heidän kiivetessään aukion laitaa ylös. ”Anteeksi.”

”Hän olisi voinut kuolla”, Fae murahti. ”Hän olisi voinut kuolla yksin ja pelokkaana, poissa kaltaisiensa luota.”

Faelta kesti hetken aikaa huomata, ettei hän enää kuullut Tamin siipien pörinää. Hän kääntyi ja näki keijupojan seisomassa ruohikon seassa posket kyynelistä märkinä. ”Minua pelotti”, Tam nyyhki. ”Pelkäsin että kuolet...”

”Kuuluu ammattiin”, Fae tokaisi. ”Maailmassa on tuhansia menninkäisiä, mutta Buurok oli ainoa peikko jonka kukaan samooja oli nähnyt vuosisatoihin. Kumman luulet olevan arvokkaampi? Vai luuliko samoojien vain arvanneen ihmishenkien kuolevan hopeasta tai aarnikotkien olevan hajuaistittomia? Se tieto vaati satoja henkiä ja on pelastanut tuhansia.”

Tam tärisi jo silminnähtävästi. Fae olisi halunnut nostaa pojan kädelleen ja lohduttaa häntä, mutta hän pakotti itsensä olemaan kova. Pojan oli pakko oppia tekojensa seuraukset. Jos hän ei tajuaisi niitä nyt, sitä päivää ei ikinä tulisi.

Yhtäkkiä Tam vajosi polvilleen maahan ja *iski* otsansa maahan.

”Minä vannon”, Tam parkaisi, ”Minä vannon sydämeni kautta, kautta ketoni juurten ja kautta tammen joka henkäisi minut eloon, etten enää *ikinä* tule tuottamaan sinulle pettymystä!”

Fae katseli maassa nyyhkyttävää Tamia ilmeenkään värähtämättä. Kaukaisuudesta kuului aarnikotkan kiljahdus.

”Tule”, Fae sanoi lopulta. ”Vuoren pohjoispuolelle on pitkä matka. Se antaa sinulle paljon aikaa päntätä käsikirjaa.”

Tam pyyhki kyynelensä silmiltään ja liihotti Faen vierelle. Huurre jolkotti iloisena kaksikon vierellä heidän jättäessä auringossa kylpevän aukion taaksensa.